

Nahia Alkorta Elezgarai

♦ ARGIAKO BLOGARIA

Haurra negarrez dagoenean, bakarrik utzi?

BITXIA egiten zait heldu bat negarrez ikustean ingurukoek babesa eman eta lasaitzen saiatzen igarotzen duten denbora eta hartzen duten ardura ikusi ondoren, euren haurrak negarrez egon eta jaramonik egiten ez dien gurasoen aurrean egotea. Bitxia eta gogorra, oso gogorra.

Haurrek, eta batez ere, txikienean, ez dute kapritxo negar egiten. Behar bat dutelako egiten dute negar, eta behar hori komunikatzeko bidea negarra dutelako. Normalean gosea, egarria, hotza, beroa, fardel zikina, gosea, logura, mimo beharra, mina, babes beharra, kontaktu fisiko beharra edo bestelako arrazoiren bat izango da eta beraiek behar hori asetzeko gai ez badira, normala da laguntza eskatzeta. Ezin dugu espero bere eskaerekin email edo SMS bat bidaliko digutenik.

Negarra oinarri-oinarrizko komunikazio tresna da, eta komunikazioak funtziona dezan, negar horren hartzaileak negar hori entzun, aztertu eta beharra ase behar luke. Bularra ematen duten amek, euren haurtxo jaioberria (edo koxkorxeagoa –niri urtea betetzear dagoenarekin gertatzen zait–) negarrez entzutean bularrak minbera jarri eta esnea jariatzaren hasten dira. Beste zenbait espezieetan ere ikusi dute erantzun automatiko hori.

Azken urteetan ordea, negarrez uztearen aldeko

ahotsak zabaldu dira. Horrelako gomendioak ematen dituztenek haurrak gaizki heziko ditugula, mimatuak izango direla, kapritxoak besterik ez dela eta horrelako arrazoiak erabiltzen dituzte. Haurtxoek, jaiotzetik helduak izorratzeko asmo eta gaitasuna izango balute bezala.

Negarra oinarri-oinarrizko komunikazio tresna da, eta komunikazioak funtziona dezan, negar horren hartzaileak negar hori entzun, aztertu eta beharra ase behar luke

Guk ez dugu uste horrek mesede egiten dionik inori. Ez haurrari, ez negarra entzuten duen inori ere. Gainera, geroz eta ikerketa gehiagok erakutsi dute, haurtxoei negarrez egoteak sortzen dien estresak epe luzerako eragina dutela (autoestima arazoak, harremanetarako arazoak, mesfidantza...). Esan bezala, haurtxoek behar bat dutelako egiten dute negar, eta behar hori asetzeari berehala isiltzen dira. Bakea denontzat. Hortaz, zergatik utzi negarrez? ■

BERTSO BERRIAK

Uxue Alberdi
Estibaritz

Doinua: Naufragoarena.

Denontzako jaiak

Txanpain botilak, kopak, trapuak, drogak, pankartak, dantzak, kantuak... Baina kamerak “zoom in” egin du. Utzi ditu fokatuak eme desenfokatuak: kamiseta urratuak, bular eskuz zanpatuak ipurmasail kolpatuak... txaranga-doinuz dantza egiten al du patriarkatuak, irribarreek estal ditzaten gorputz subordinatuak?

Batzuek ozen diote “alde!”, askok burua jiratu suabe... Pixa egitera ere binaka joaten gara bazpare... (libre ustean halare). Baina hain ohituta gaude, azter gaitzaten goi ta behe sarri konturatu gabe. Ohartu gabe uzkuertzen diren gure gorputzei galde! Emakumeok ondo dakigu: eskuak beti hor daude.

Menorkan edo Euskal Herrian; Tahrir-en edo Plaza Barrian; emakume ta gizonak gaude desberdintasun gorrian, egunen joan etorrian. Hamaika esku gerrian, zirri hemen ta zirri han lerre zuria irrian... Lujanbiori aditu nion galdera dut eztarrian: “zer, arazo hau baldin balego beste denen oinarrian?”. ■

